"Consolació sense causa"[Ej 330]

Per DavidG el dv., 14/02/2020 - 16:34

Hi ha vegades que Déu arriba per sorpresa. Són moments on tens una nítida sensació que Ell és tot en tu. Poden ser unes poques vegades. O tan sols va ser una, de la que en recordes clarament las circumstàncies. No solament del què va passar, sinó perquè encara vius de les conseqüències d'aquella visita inesperada.

Hi ha vegades que Déu irromp a casa teva com si fos casa seva, perquè, de fet ho és. No l'esperaves per res, doncs, ni estaves fent pregària, ni en una església, ni fent res digne de recordar. Més aviat, quan hi penses, tens la sensació que, en aquell instant, anaves ben despistat, gens preparat per a rebre'l. Recordes que li deies: *Senyor, just ara?* Quan estic lluny de la millor versió de mi mateix?!

Però ell arriba, irromp sense demanar permís i fa veritat que mai estem prou preparats per rebre'l. Tanmateix ell és dins i ho omple tot amb la seva llum. La resta és secundari i es prostra davant aquell qui és Senyor de tot.

Em diu que està content de ser-hi i que m'estima per damunt de tot el meu llistat d'assumptes pendents. Per això predomina el sentiment d'alegria. I amb l'alegria, l'amor de Déu que se'm dona tant patent!. Els sentits segueixen percebent coses i la ment també raona. Però es fa clar que tot ve del Déu amor i que en Ell tot es retrobarà.

I quan em disposo a continuar amb el que tenia entre mans i prenent decisions, voldria que aquesta benvolença m'acompanyés en cada cosa que faig. No hi ha temor, tot queda vençut perquè Ell vencé a la creu totes les morts passades i futures.

Es aleshores quan, convé agafar amb què escriure i gosar paraules que descriguin a què em sento mogut, ara que Ell és tan a prop. Què vull fer? Cap on vull anar? La clarividència inunda aquest instant i esbossar els eixos bàsics del que vull ser amb Ell és la millor manera de retornar tant d'amor.